

Pláč

Slyšela dětský pláč a bála se zeptat, zda to slyší i on. Seděl vedle ní a četl noviny. Dívala se na něj. Vzpomínala. Byli si tak blízcí. Jako moře a slaná voda. Jako bouře a déšť. Bývali milenci. Smáli se problémům. Svět kolem byl jako zrnko písku, malý a nepodstatný. Jediná nažloutlá kulička, na níž nezáleží. Byli živi vlastním štěstím. Tím nepolapitelným pocitem, za kterým všichni běželi. A štěstí unikalo s roztomilým smíchem. Jen oni dva odhalili tajemství. Dnes ale už nejsou jako slané moře v bezvětrí. A ona pátrá po tom receptu, dle kterého kdysi vařila každou minutu. Jak to, že zapomněla?

„Slyšíš..?“, zaslechla, no než se k ní jeho slovo dostalo, seděla tiše, nehybně.

„Říkám, že bych něco sněd“, řekl podrážděně.

„Mhm.“

Rozbolela ji hlava. Vstala a odešla do koupelny. Myšlenky o všem, co nenáviděla, včetně sebe, jí neúprosně tloukly do bubínků. A mezi těmi naléhavými údery pořád slyšela tichý dětský pláč. Rozhlídla se. Nechtěně spatřila svou tvář. Byla bílá a pleť měla povadlou. Odvrátila se a sedla si na vanu. Dítě v její hlavě pořád brečelo. Připadalo jí to jako vzdálené kvílení. Naléhavé volání opuštěného vlčete. Koukala na své zažloutlé nehty. I ty ruce ji zradily. Vzdali se svého mládí a síly. Jednoduše si odkvetly. Suché jako podzimní listí a bledé jako stará fotka, ukrytá v krabici od bot, nepotřebná. Zapomenutá. Jako ona sama. Usmála se. Pláč zesílil a ona konečně pochopila. Musí se za ním vydat! Do žil se jí vlilo teplo, jaké už dlouho nepocítila. Odhodlání, které u ní kdysi bylo tak běžné. Zasmála se, jako když ztracený běžec opět najde správný směr.

Vstala. Odvážně se postavila před zrcadlo a zadívala se na sebe. Zkoumala svou tvář. Vrásky, které kdysi hledala, aby si připadala dospělá, a které posléze nenáviděla jako chuť zkaženého jídla. Šedivé vlasy se vzdorovitě třpytily. Hlava se naklonila, jakoby neviditelný fotograf jemně zatlačil na její bradu. Byla by to hezká fotka. Portrét starší ženy, jejíž krása se přetavila do vzpomínek.

Náhle sebou škulbla. Pláč ztichl. Vyděšeně se rozhlídla. Doufala, že najde to dítě schoulené v koutě. Nahé, s mokkými slánými tvářemi. Zvedla ruce a zakryla si oči. Byla si jista, že uvidí víc, když se nebude dívat. Tma, do které se zahalila, byla měkká a chladná. A dítě se opět rozbřečelo. Pláč zněl nějak jinak. Nedefinovatelně jinak. Byl hlasitý. Byl blíž. Dítě na ni naléhalo. Musí se konečně rozhodnout. Vykročit tam, kam ji volá a kde ji potřebuje. Hodí za hlavu život. Pomuchlaný a zatuchlý. Existenci, ve které ztratila svou tvář. Kvůli muži pošlapala své sny a ty jeho přijala za své. Její zrádný svět. Muž s láskou na rtech, ale se lží v srdci. Jejich děti, které oba tak milují. No ona stejně ví, že jí vzali vše, čím ještě chtěla být. Mateřství ji vyneslo na výsluní, ale neohřála se dlouho. Stalo se rychle, že stála už jen ve stínu a její místo bylo rodině za zády. Jakoby všichni zapomněli, že ona je matka. Darovala jim své sny a touhy, sebe přetavila v ně. Milovala a nenáviděla je. Teď ani neví, koho víc. Děti? Manžela? Kde je? Schovává se sama před sebou. Nechce se najít. A možná proto se rozhodla, že kvůli tomuto dítěti udělá ještě něco víc. Cizí či její. Živé anebo ne. Blízké. Vzdálené. V ní. Ale teď je tady a to stačí. Chce za ním. Přivinout ho. Zahřát. Stisknout a nepustit.

Usmála se. Rozhodnutí z ní sejmulo tíhu každodennosti. Dýchalo se jí lépe. Pláč jí v hlavě zněl jako píseň, jejíž slova nezná, avšak melodie jí je notoricky známá. Znenadání se jí zamotala hlava. Štěstím. Anebo možná proto, že jejímu tělu začínala chybět krev, která zbarvila chlupatý kobereček pod vanou.

Ocitla se v bělavém světle. Postava vibrovala. Pláč slyšela zřetelně a v srdci se jí děly zvláštní věci. Tělíčko se vlnilo, asi jak na něj koukala mlhou slz. Ledové prsty si přiložila na oči. Snažila se rozehnat opar, kterým byly zastřeny. A pak ji spatřila. Malou holku s velkýma očima a krátkými vlásky, což z ní dělalo téměř éterickou bytost. Píchlo ji u srdce. Touha ji přímo nadnášela. Popoběhla, aby byla u ní co nejdřív. Natáhla ruce a sama sebe slyšela, jak šeptá: „Pojď ke mně, neboj se.“ Téměř se jí dotkla. Vánek, který po ní zůstal, byl chladný jako dech smrti. Zmizela. Ona sama, anebo to dítě? To klubíčko. Nevinnost sama. Zranitelné děťátko, které milovala, aniž by někdy cítila jeho teplou kůži.

„Ne! Ne, ne! NE, NE, NE, NE!!!“, křičela a bila pěstmi kolem sebe. Nic ji nebolelo. Ani zápěstí, ze kterých jí před chvílí tekla horká červeň. Ani hlava, ze které si vyrvala chumáč šedin. Ani kůže na stehnech, do které v koupelně vrývala své nehty, když se ztratil dětský pláč. Jenom duše. Ta už se zahleděla do dálky a vykročila, když ji opět chytli do lasa přítomnosti. Táhli ji, kam nechtěla. Svazovali její bytí. Lákali ji sladkými slovy, jejichž význam se ztrácel v bělosti neznáma. Zaslechla manžela, jak se neartikulovaně dožaduje vysvětlení, co se stalo. Promlouvá k ní. Ona ho však nechce slyšet. Uvědomila si své tělo. Nemůže už o něj stát. Její tělesná schránka byla lehká jako vyschlá větvička. Líbilo se jí to.

Stav, ve kterém byla, byl pohádkový. Všechno kolem se točilo, bylo rozmazané a neurčité. Celý svět tu byl pro ní. A ona o to nestála. Chtěla pryč, jako chce slepé štěně k bradavce feny. Zařekla se, že nebude. Odejde a nevrátí se. Rozplyne se v čase. Zahodí své tělo jako obal od sušenky a nebude se zajímat, co je s ním dál.

„Ne... já... nevěřím! Proč? Jak mohla... ? Co se to....“, dralo se z hrdla jejího manžela, jemuž bylo sděleno, že jeho paní zemřela.

Fádnost všeho kolem byla rázem pohlcena. Štětec smrti ji vybarvil sytými barvami. Pochopila vše v prvním okamžiku. Zrovna ve chvíli, kdy se její duše přestěhovala a v původním bydlišti zapomněla sdělit novou adresu. Usmála se. Pocit jistoty, jenž jí oblékl své šaty, jí lichočil.

Vykročila, aby našla dítě. To plačící klubíčko, které potřebovalo obejmout. Ona sama potřebovala přitulit. Vpít se do těla někoho jiného. Vtom se zarazila. Těla? Vždyť ona žádné nepotřebuje! Zasmála se. Bylo jí jako nikdy předtím. Její vzpomínky tančily kolem ní a smály se s ní. Všechno, co bylo, nebylo důležité. Přesto byla ráda, že malá skotačící tělíška jsou všude kolem ní, že není sama. Barvy okolí působily jako balzám. Vše, co si kdysi jenom představovala, čemuž dávala jméno Krása, to ji zde obklopovalo a pohlcovalo ji. Toužila zůstat a nehýbat se. Jenom vnímat. Nasávat energii, která se nabízela jako vůně květin. Ale nemůže znehybnět. Dítě čeká.

Nevěděla, kam jde a ani jak daleko je její cíl. Tyto veličiny zde pozbyly smyslu. Řídila se tím, co jí hnalo vpřed. Pláč malé holčičky. Byl tu a jakoby jí vléval sílu do žil, i přesto, že žádné neměla. Neměla srdce, tělo, ani tvář a kůži. Byla zhmotněný opar. Byla myšlenkou. Věčnou otázkou. Tušila, že odpovědí bude ta holka. Cítila, že je blízko. Pláč neustával. Něco ji píchlo. Jakoby trn, na který z neopatrnosti došlápla. Věděla, že je to hloupost. Už nemohla cítit bolest. Nemá čím cítit tak pozemské věci. Ale přesto ji píchlo a ten pocit dozníval jako melodie ukolébavky. Podívala se kolem. Vzpomínky se vyplašeně rozprchly a ztratily v kráse kolem. Místo nich tu byla holčička. Tváře měla zmáčené slanými perlami a růžové jako lístky právě vykvetlé růže. Odvážně se na ní dívala a působila jako ta nejmocnější. Byla nehybná, v očekávání.

Pomyslela si, že toto je nevinnost. Čistota. Toto je smysl všeho. Stála užasle, jakoby našla největší poklad všech světů. Bála se pohnout. Bála se mrknout, aby jí nezmizela. Bála se cokoliv.

A vtom promluvílo to dítě. Řeklo hlasem moudrosti: „Jsem vším, čím si ty sama chtěla být. Jsem zde, abych ti připomněla, na co jsi už dávno zapomněla. Jsem ztracený čas. Tvé nesplněné sny. Podej mi ruku a vezmi mně s sebou.“

Jistá si tím, co dělá a nejistá tím, co bude, natáhla ruku a podala ji malé holce. Když se jejich prsty dotkly, pochopila, že nastal konec a právě se zrodil začátek. Vzala malé moudré dítě do náruče. Nepopsatelnost a neuvěřitelnost okamžiku do ní vlila sílu, jakou nepocítila snad nikdy. Nelitovala ztrátu svého života. Ten byl pohřben spolu s jejím tělem a jejími vzpomínky. A ona dostala druhou šanci. S dítětem v náručí plna lásky a něhy. A prozření. V okamžiku, kdy pochopila, co se stalo, dítě se usmálo. Obě se rozplynuly v nekonečnu.

Splynula se svou duší.